

4/ fra MILJENKO STOJIĆ

: 27. 03. 2024.

U petak 22. ožujka 2024. održan je u Društvu hrvatskih književnika u Zagrebu, u okviru 33. svečanosti Pasijske baštine, tradicionalni susret Lirika Velikog petka tijekom kojega su čitane izabrane pjesme pjesnikinje Ivane Dizdar te pjesnika don Stanka Jerčića, Stjepana Lice, fra Miljenka Stojića, don Ivana Marijanovića, Daniela Načinovića i Vlade Vladića, sve nadahnute Kristovom mukom. Pjesme u izboru književnice Tuge Tarle prigodno objavljujemo u idućim danima. (hkv)



DNEVNI ZAPIS

Poveli su ih nemilosrdno na križ
u popodnevi gluhi sat.
Oni su se odmarali iza ručka
i baš su im trebali pokvariti san.
Svjetina je posrtala i vikala,

vojnici su tvrdo svršavali posao.
Kako samo ne znaju uživati, Bože,
zašto su tako dosadno prosti i divlji.
Križ je tukao po tvrdom kamenu,
gledatelje do ludog zanosa dovodio.
Pa i taj glavni, Isus što ga zovu,
zar baš nije znao biču izbjeći?
Oprosti im, Oče, ne znaju što čine,
dobri su oni, dobri, znam ih ja.
Ma, treba i ovo danas pretrpjeti,
važno je da poslovi idu dobro.
Pukla je iznenada silna munja s neba,
hramska se zavjesa na dvoje razderala.

NASUPROT

Vreva, grad, život,
jedan razbojnik, drugi razbojnik,
bilo mnoštva živčano kuca,
a ti u središtu svega,
mučen ponajvećma blizinom.
Ostaju li tvoji ovi strašljivci,
hoće li im se pogled razbistriti,
hoće li pravo shvatiti...?
Upireš oči prema Ocu,
život ti je na vagi,
jer čovjek si krhak i loman,
jedan od nas, u prašini.
Mi smo time zbunjeni,
ti ustrajno ideš svojim putem.
Učenici ti se razbježali,
čini mi se i ja među njima.
Dotle sviće novo vrijeme,
padaju klisure nevjere.
Stojimo na raskrižju i plačemo.

GETSEMANSKA VALJDA IDILA

Na Maslinskoj gori vihore se zastave,
palestinske i izraelske, lagano na vjetru.
Gledam u nje žmirkajući na suncu.
Tu gore Isus je uzišao na nebo,
malo tamo plakao je nad Jeruzalemom,
ja sam ovdje i udišem trpku sadašnjost.
Spuštam se prema Getsemanskom vrtu,
zaobilazeći trgovce, deve, vozila...
Zamišljam braću Brankoviće iz Bosne:
Pavla, Antuna i Jakova, živo se cjenkaju.
Došli izdaleka, poklonili se svome Gospodinu,
pa onda odlučili otkupiti ovo mjesto Muke.
Za spomen, za odmoriti dušu, hodočasničku.
Spuštam se u sjenu tisućljetnih maslina.
Zapamtile su očito Isusovu molitvu,
nastojim biti smjieran, doprijeti do sebe.
Opet im vidim zastave, tamo prema zidinama,
natječu se koja će više prostora opasati.
A vrijeme curi poput rijeke Jordan,
rastu nova djeca s predajama iz prošlosti,
mir struji kroz ove masline nad glavom,
valjda i za njih, ne samo za mene.

Fra MILJENKO STOJIĆ, hrvatski književnik, novinar i svećenik rođen u Dragićini kod Međugorja. Teologiju studirao u Zagrebu, Sarajevu i Jeruzalemu, magistrirao u Rimu. Djeluje kao župni vikar, odgojitelj bogoslova i sjemeništara, voditelj mladih. Pokrenuo Informativni centar „Mir“ Međugorje i Radiopostaju „Mir“ Međugorje. Idejni je začetnik projekta grobišta iz Drugoga svjetskog rata i poraća po općinama u Herceg Bosni. Piše pjesme, oglede, djela za djecu, kratke priče, aforizme, književnu kritiku, stručne i novinarske članke, uređuje knjige te prevodi.

Povezano - [Lirika Velikog petka: Šimun Cirenac ili kako po\(d\)nijeti križ](#)